

Arrest

**nr. 106 978 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERBRAEKEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 oktober 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 november 2012 en 30 januari 2013.

1.3. Op 8 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 februari 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent ongeveer 32 jaar en werd geboren in Kader Khiel, in het district Hesarak in de provincie Nangarhar. Op 18 jarige leeftijd trad u in het huwelijk met uw vrouw Omar Gula met wie u samen 5 kinderen heeft, 4 zonen en 1 dochter.

5 maanden voor de val van de taliban in Kunduz, eind november 2001, sloot u zich aan bij de Taliban. U werkte 5 maanden aan een checkpoint in Daow waar u samen met 8 anderen verantwoordelijk werd gesteld voor de veiligheid van de weg en de streek. Enkele dagen voor de val van de Taliban werd U opgeroepen door commandant Toha om naar Jalalabad te komen. U werd van daaruit, in het totaal met 70 andere talibanstrijders, naar Kunduz overgevlogen. Daar verzamelden bij benadering 7000 talibanstrijders om de strijd aan te gaan met de Amerikaanse troepen en de troepen van de Noordelijke Alliantie onder leiding van commandant Dostum. De Taliban gaf zich na vier dagen over aan de oppositie en de talibanstrijders werden in grote getalen vermoord of overgebracht naar de gevangenis in Sherberghan.

Ook u werd opgepakt en opgesloten in deze gevangenis. Na 8 maanden kocht uw vader u uit. U verbleef 1 maand in het ziekenhuis en ging daarna terug naar u dorp Kadar Khiel. Hierna had u geen contact meer met de Taliban.

Rond het begin van de maand ramadan van het jaar 2012 (juli-augustus 2012) werd u terug benaderd door de Taliban. U werd gevraagd zich terug aan te sluiten bij de Taliban. U kreeg hiervoor een maand bedenktime. Na 20 dagen kwamen ze terug naar uw huis en vroegen u of u een beslissing genomen had. U vroeg hen extra bedenktime tot na ramadan. Nadat de districtshoofdplaats werd aangevallen door de Taliban besloot u echter, op aanraden van uw moeder, het land zo snel mogelijk te verlaten.

De 15de ramadan (3 augustus 2012) verliet u uw land van herkomst en reisde illegaal naar Europa. Op 15 oktober 2012 vroeg u asiel aan in België. U vreest dat de Taliban u bij terugkeer naar Afghanistan zullen doden.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u een foto, de originele taskara van uw vader en uw eigen taskara neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas betreffende uw recente problemen met de Taliban op fundamentele wijze ondermijnd wordt door ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw verklaringen.

Allereerst bent u er niet geslaagd aannemelijk te maken dat de Taliban u, na een periode van 10 jaar, terug benaderd zou worden met de vraag of u zich terug wou aansluiten. U geeft hierbij aan dat men wraak wou nemen tegen de Amerikanen en de oppositie omwille van wat er in Kunduz in het jaar 2001 gebeurd was. Echter, in uw eerste gehoor, verklaart u dat de Taliban na uw vrijlating uit de gevangenis 5 of 6 jaar niet actief was in de regio en u er een veilig leven leidde (CGVS 28/11/2012 p.7). Na deze periode hoorde u dat de Taliban terugkwam en de Afghaanse autoriteiten en buitenlandse troepen aanviel. U verklaart hierbij dat men zeker de laatste jaren terug actief waren in Hesarak (CGVS 28/11/2012 p.7). Het is hierbij bevreemdend dat de Taliban u gedurende de 3 jaar dat men terug actief was in de regio niet eerder aangesproken zou hebben. U verklaart immers dat de Taliban gedurende die periode zijn troepen terug aan het uitbouwen was. Bovendien verklaart u dat er onder de 6 Talibs die aan uw deur stonden in de zomer van 2012, twee oud-collega's Khaili Gul en Janan Gul aanwezig waren (CGVS 30/01/2013 p.8). Deze zijn, volgens uw verklaringen, steeds actief gebleven bij de Taliban en bouwden na de val een nieuwe groep uit in het nabijgelegen dorp Ghwagiza (CGVS 30/01/2013 p.8). Hierbij lijkt het weinig aannemelijk dat uw oud-collega's Khaili Gul en Janan Gul die steeds actief gebleven zijn bij de Taliban en uit waren op wraak, u pas na 10 jaar terug benaderd zouden hebben met de vraag of u samen met hen wraak zou nemen. Dit terwijl men ongetwijfeld wist waar u zich al die tijd bevond gezien het feit dat jullie afkomstig waren van hetzelfde dorp (CGVS, 28/11/2012,p.6). Wanneer u naar een verklaring gevraagd wordt waarom de Taliban, en in het bijzonder Khaili gul en Janan Gul niet eerder naar u toe kwamen legt u tegenstrijdige verklaringen af die de geloofwaardigheid van de toenadering van de Taliban aan het begin van de ramadan in het jaar 2012 verder ondermijnen. Zo antwoordt u dat ze niet eerder naar u toe kwamen omdat u denkt dat ze niet in

de buurt waren en wellicht naar het buitenland geëmigreerd waren uit angst door spionnen te worden verraden (CGVS 30/01/2012, p.9). Dit terwijl u eerder tijdens hetzelfde gehoor echter verklaarde dat uw twee oud-collega's Khaili Gul en Janan Gul steeds actief bleven als Taliban in Ghwagiza, een paar dorpen verderop, en van daaruit zelf een nieuwe groep uitbouwden (CGVS 30/01/2013 p.8).

Bovendien legt u in beide interviews verschillende verklaringen af omtrent wie er u aan het begin van de ramadan in 2012 zou benaderd hebben. Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS verklaart u dat u benaderd werd door Qari Ammannulaah en Hezbollah en 4 andere mannen die u niet kende (CGVS 28/11/2012 p.8). Tijdens het tweede gehoor verklaart u echter dat u benaderd werd door Khaili Gul, Janan Gul en vier andere mensen (CGVS 30/01/2013 p.8). Ook over de identiteit van Khaili Gul en Janan Gul legt u incoherente verklaringen af. Zo verklaart u tijdens uw eerste gehoor dat Khaili Gul en Janan Gul van uw dorp zijn en dat jullie in 2001 samen met hen gerekruteerd waren (CGVS 28/11/2012 p. 6). Tijdens het tweede gehoor verklaart u echter dat u de enige van uw dorp was die gerekruteerd werd en vermeldt u Khaili Gul en Janan Gul enkel als mensen met wie u binnen de Taliban samengewerkt had (CGVS, 30/01/2013, p. 4, 6 en 8). De vaststelling dat u enerzijds niet consistent bent over het verblijf van uw twee oud-collega's Khaili Gul, Janan Gul gedurende de periode na de val van de Taliban en anderzijds tegenstrijdige verklaringen aflegt over wie er precies aan uw deur stond die dag en wie Khaili Gul en Janan Gul precies zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid dat de Taliban u aan het begin van de Ramadan in het jaar 2012 effectief benaderd zou hebben. Men zou verwachten dan u een consistent relaas brengt betreffende deze feiten, aangezien ze de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan. Echter, de vaststelling dat u dat niet doet, heeft als gevolg dat er ook geen geloof gehecht kan worden aan uw vluchtrelaas.

Verder dient er te worden opgemerkt dat u omtrent uw rekrutering door de Taliban in 2001 ook inconsistente verklaringen aflegt. Zo verklaart u in het eerste interview dat de Taliban destijds elke jongeman vroeg of dwong met hen mee te vechten (CGVS, 28/11/2012, p. 6). Dit terwijl u in het tweede interview verklaart dat u de enige jongeman was die gerekruteerd werd in het dorp (CGVS, 30/01/2013, p.6). Wanneer er u gevraagd wordt hoe ze u rekruteerden, verklaart u dat dit onder dwang gebeurde en dat iedereen bang van hen was en dit niet kon weigeren (CGVS, 28/11/2012, p. 6). In het tweede interview echter verklaart u dat men overlegde met uw vader en dat deze u bij hen liet gaan (CGVS, 30/01/2013,p. 5). Uw ongeloofwaardige en tegenstrijdige antwoorden laten dus niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaringen omtrent uw vrees voor de Taliban.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Khader Khial van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U bent immers een volwassen man die over een groot stuk land van 21 jerib beschikt en hier inkomsten uit haalt (CGVS, 28/11/2012, p. 15). Bovendien heeft u een zus in Jalalabad met wie u goede contacten onderhoudt en waarbij u één keer per jaar enkele dagen verblijft (CGVS, 28/11/2012, p. 11). Uit uw verklaringen voor het CGVS kan worden besloten dat de stad Jalalabad een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar het district Khader Khial van de provincie Nangarhar. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de problemen die u kende met de Taliban, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien.

Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen. Wat betreft de veiligheidssituatie in het district Jalalabad blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afgaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afgaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen

beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader betreffen enkel uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel werden getroffen. De foto van uzelf met een camouflagejas in een verlaten landschap kan bezwaarlijk dienen als bewijs dat u effectief lid bent geweest van de Taliban. Bovendien werd deze foto volgens uw verklaringen 7 of 8 jaar geleden genomen (CGVS, 30/01/2013, p. 2), een periode waarin u niet meer bij de Taliban was, en toont deze foto op geen enkele manier aan dat u in 2012 door de Taliban benaderd werd omwille waarvan u het land ontvluchtte.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Betreffende de gegrondheid van het beroep, voert verzoeker volgende grieven aan:

“Verzoeker wenst tegen de bestreden beslissing van het CGVS de volgende middelen aan te voeren, onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad.

i. IN HOOFDORDE, HET CGVS WEIGERT AAN VERZOEKER TEN ONRECHTE DE HOEDANIGHEID VAN VLUCHTELING.

13.

Artikelen 48/2 en 48/3 van de Vreemdelingenwet bepalen de voorwaarden waaronder iemand als vluchteling kan worden beschouwd. Meer in het bijzonder, schrijft artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dat de hoedanigheid van vluchteling toegekend dient te worden aan de vreemdeling die, ten gevolge van daden van vervolging, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst.

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling, aangezien de vereiste "gegronde vrees voor vervolging" niet aanwezig zou zijn in hoofde van verzoeker {quod non}.

Verzoeker betwist ten stelligste het voormelde standpunt van het CGVS, daar hij, gelet op de onderstaande middelen, daarentegen wel een gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan bezit en derhalve voor de hoedanigheid van vluchteling in aanmerking komt.

14

De woorden "gegronde vrees" hebben elk hun belang. Beiden geven immers uiting aan het feit dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element bevat. De persoon moet een "vrees" koesteren, hetgeen impliceert dat deze persoon zich in zijn leven of vrijheid bedreigd ziet. De noodzakelijke vrees wordt onder meer bepaald door de persoonlijkheid van het betrokken individu. De ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere; de psychologische reacties van twee personen zullen in identieke omstandigheden niet steeds dezelfde zijn. De vrees moet bovendien ook redelijk zijn en derhalve verklaard kunnen worden door objectieve elementen, zoals bijvoorbeeld de toestand in het land van herkomst, het lot van andere personen in gelijkaardige omstandigheden, ...

Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient deze persoon niet voorafgaand vervolgd te zijn geweest. Een vrees voor een toekomstige vervolging is immers voldoende. Daarbij is het ook

geenszins vereist reeds een absolute zekerheid bestaat dat iemand vervolgd zou worden wanneer deze persoon in zijn land van herkomst gebleven was. Een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben, is voldoende.

Krachtens artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet kan de betreffende vervolging uitgaan van of veroorzaakt worden door organisaties die een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, evenals door niet-overheidsactoren.

Het concept "daden van vervolging" wordt in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet nader omschreven als daden die:

- ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden;

ofwel een samenstelling zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in het vorige punt.

15.

De vereiste "gegronde vrees voor vervolging" is in de voorliggende feiten duidelijk aanwezig. Voor de toekomst bestaat in hoofde van verzoeker immers een waarschijnlijke evenals redelijke kans op vervolging door de taliban, een niet-overheidsactor die in een aanzienlijk deel van Afghanistan nog actief is. In het bijzonder kent verzoeker een vrees voor vervolging door daden van lichamelijk geweld. Daarbij wordt zijn leven thans bedreigd omdat verzoeker vreest om ernstig te worden verwond of zelfs gedood.

De kans is dan ook zeer reeel dat, indien verzoeker naar Afghanistan zou moeten terugkeren, hij het slachtoffer zal worden van ernstig geweld en/of zelfs moord door de taliban, aangezien deze organisatie thans grondige haat koesteren tegenover verzoeker omdat deze hun verzoek afgewezen heeft, Afghanistan ontvlucht heeft en, op deze wijze, ook het gezag van de taliban geschaad en ondermijnd heeft. Tijdens zijn interviews bij het CGVS gaf verzoeker immers te kennen dat de taliban wraakacties in de vorm van

geweld of zelfs moord, ondernemen ten aanzien van burgers wanneer deze hun verzoeken en eisen niet zouden inwilligen.

16.

In haar beslissing meent het CGVS dat de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker ondermijnd wordt als gevolg van ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden die in zijn verklaringen werden vastgesteld. Bovendien zou verzoeker in beide interviews verschillende verklaringen hebben afgelegd.

Daarbij kan het thans niet worden uitgesloten dat de eventuele tegenstrijdigheden en verschillen in de verklaringen van verzoeker gedurende beide interviews bij het CGVS het gevolg zijn van de tussenkomst van de tolken die bij de interviews betrokken waren. In dat kader verwijst verzoeker tevens naar de opmerking van zijn raadsman gedurende het tweede interview bij het CGVS dewelke in het verslag van het betreffende interview zou zijn opgenomen. Tijdens dit interview werd de tolk immers meermaals door de interviewer aangemaand om de vragen en antwoorden van verzoeker correct en getrouw te vertalen.

17.

Gelet op de voorgaande middelen bestaat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikelen 48/2 en 48/3 Vreemdelingenwet, zodat verzoeker wel degelijk voor de hoedanigheid van vluchteling in aanmerking komt. De motieven die in de bestreden beslissing van het CGVS aangehaald worden, doen hieraan geen enkele afbreuk

ii. IN SUBSIDIAIRE ORDE, HET CGVS WEIGERT AAN VERZOEKER TEN ONRECHTE DE STATUS VAN SUBSIDIAIRE BESCHERMING

18.

Voor het geval de Raad van oordeel zou zijn dat verzoeker, bij gebreke aan een gegronde vrees voor vervolging, niet in aanmerking zou komen voor de hoedanigheid van vluchteling (quod non), moet door de Raad minstens worden geoordeeld dat verzoeker wel in aanmerking komt voor de status van subsidiaire bescherming omdat verzoeker een reeel risico op ernstige schade loopt wanneer hij naar Afghanistan zou moeten terugkeren.

19.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling wordt toegekend, wanneer deze niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en geen beroep kan doen op artikel 9ter Vreemdelingenwet, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat deze wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reeel risico zou lopen op ernstige schade

en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/4 Vreemdelingenwet valt.

De notie "ernstige schade" wordt in de Vreemdelingenwet nader omschreven als:

- a) Doodstraf of executie;
- b) Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (oorlogsvluchtelingen).

Men kan vaststellen dat verzoeker in de voorliggende feiten duidelijk beantwoordt aan alle voorwaarden uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en derhalve in aanmerking komt voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming, indien zou worden geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de hoedanigheid vluchteling.

20.

In haar beslissing komt het CGVS tot de conclusie dat de status van subsidiaire bescherming niet aan verzoeker kan worden toegekend, aangezien deze -ingeval van een terugkeer naar zijn land van herkomst- zich zou kunnen onttrekken aan de bedreiging van het leven of persoon ten gevolge van de concrete veiligheidssituatie in zijn geboortestreek en vroegere woonplaats, door zich in Jalalabad te vestigen. Ter ondersteuning van deze stelling verwijst het CGVS naar een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA.

Uit de voormelde analyse blijkt dat de concrete veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 aanzienlijk verslechterd is, doch dat het concrete geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Bij haar beslissing verwijst het CGVS uitsluitend naar het district Jalalabad, waar het voor burgers relatief veilig zou zijn. Desalniettemin woont en werkt verzoeker voor het overgrote deel van het jaar in het district Hesarak. In dit district zijn de landbouwgronden van verzoeker gelegen en woont eveneens zijn familie. Hoogstens eenmaal per jaar, en slechts voor een beperkt aantal dagen, gaat verzoeker naar de markt te Jalalabad.

Bij haar beslissing gaat het CGVS niet in op de actuele veiligheidstoestand in het voor verzoeker relevante district Hesarak. Integendeel, uit de bovenstaande redenering van het CGVS (met name: verzoeker kan zich aan het geweld onttrekken door zich te vestigen in Jalalabad) kan a contrario worden afgeleid dat de huidige toestand in het district Hesarak absoluut nog niet veilig is voor de persoon en/of het leven van verzoeker. Voorts merkt verzoeker dat de redenering van het CGVS in praktijk niet te verwezenlijken is. De landbouwgronden van verzoeker, evenals zijn familie, bevinden zich niet in het district Jalalabad, doch echter in het district Hesarak.

21.

Gelet op de voorgaande middelen bestaat in hoofde van verzoeker een reeel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet, zodat verzoeker wel degelijk voor de status van subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De motieven die in de bestreden beslissing van het CGVS worden aangehaald, doen hieraan geen enkele afbreuk."

2.2. Verzoeker levert in zijn "middel" kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waardoor hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 februari 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr.

204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet *in concreto* weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. De bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd daar de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas betreffende zijn recente problemen met de Taliban op fundamentele wijze ondermijnd wordt door ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in zijn verklaringen, is concreet gestoeld op de vaststellingen dat (i) verzoeker er niet in slaagde aannemelijk te maken dat de Taliban hem, na een periode van 10 jaar, terug benaderd zou hebben met de vraag of hij zich terug wou aansluiten, (ii) verzoeker in beide interviews verschillende verklaringen aflegt omtrent wie er hem aan het begin van de ramadam in 2012 zou benaderd hebben en (iii) verzoeker omtrent zijn rekrutering door de Taliban in 2001 ook inconsistente verklaringen aflegt. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de beslissing geoordeeld dat van verzoeker verwacht kan worden dat hij heden in staat is om zich in de stad Jalalabad te vestigen om zich alzo aan de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst te onttrekken. Actueel is er voor burgers in Jalalabad, zo luidt de bestreden beslissing, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aangebrachte documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies in positieve zin te wijzigen.

2.8. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift, zo stelt de Raad vast, geen enkele ernstige poging om voormelde, in punt 2.7. beknopt weergegeven motieven waarop de bestreden beslissing steunt *in concreto* te weerleggen.

Hij beperkt zich immers hoofdzakelijk tot enkele theoretische beschouwingen en het aanhalen van enkele wetsbepalingen en tot het herhalen van eerdere verklaringen.

In casu heeft de commissaris-generaal op grond van zijn verschillende concrete vaststellingen, welke door verzoeker niet in het minst worden ontkracht of weerlegd, terecht geoordeeld dat verzoeker niet als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke blijft.

2.9. Evenmin betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde

redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.10. Betreffende verzoekers opmerking dat niet kan worden uitgesloten dat de (in de bestreden beslissing vastgestelde) eventuele tegenstrijdigheden en verschillen in de verklaringen van verzoeker gedurende beide interviews bij het Commissariaat-generaal het gevolg zijn van de tussenkomst van de tolken die bij de interviews betrokken waren, en hierbij verwijst naar de opmerking van zijn raadsman gedurende het tweede interview bij het Commissariaat-generaal dewelke in het verslag van het betreffende interview zou zijn opgenomen, dat tijdens dit interview de tolk immers meermaals door de interviewer aangemaand werd om de vragen en antwoorden van verzoeker correct en getrouw te vertalen, stelt de Raad vast dat verzoekers huidige kritiek op de tolken die tijdens de beide gehoren op het Commissariaat-generaal optraden, niets wijzigt aan de ongelooftwaardigheid van zijn asielerklaringen, zoals in de bestreden beslissing terecht vastgesteld en dat de desbetreffende kritiek bovendien niet kan worden bijgetreden.

Vooreerst dient immers vastgesteld te worden dat verzoeker zich beperkt tot de algemene stelling dat de tegenstrijdigheden en verschillen in zijn verklaringen het gevolg zijn van de tussenkomst van de tolken evenals tot een verwijzing naar de opmerking die zijn raadsman maakte naar aanleiding van het tweede interview, die eveneens, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier, in zeer algemene bewoordingen gesteld is (*'Er was op een bepaald moment enige verwarring en er werd ook een opmerking gemaakt naar de vertaler'*), zonder één concreet voorbeeld aan te halen welke door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden of inconsistenties het gevolg zou zijn van de tussenkomst van de tolk.

De Raad stelt overigens ook vast dat nergens uit het tweede gehoorverslag van 30 januari 2013 blijkt dat de tolk meermaals werd aangemaand door de interviewer om de vragen en antwoorden van verzoeker correct en getrouw te vertalen.

In de mate dat er problemen opdoken bij het begrijpen van verzoeker en het interpreteren van zijn verklaringen, waren deze kleine voorvallen geenszins het gevolg van tolk- of vertaalproblemen en hadden ze bovendien geen enkele betrekking op het feit dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat de Taliban hem, na een periode van 10 jaar, terug benaderd zou hebben met de vraag of hij zich terug bij hen wou aansluiten, noch met de vaststelling dat verzoeker in beide interviews verschillende verklaringen aflegde omtrent wie hem aan het begin van de ramadam zou hebben benaderd noch met de vaststelling dat hij omtrent zijn rekrutering door de Taliban in 2001 inconsistente verklaringen aflegt, zijnde de vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal terecht tot de conclusie kwam dat aan verzoekers asielerlaas geen geloof kan worden gehecht. De enige 'problemen' die de Raad aangaande het begrijpen van verzoeker en het interpreteren van zijn verklaringen kan ontdekken in het tweede gehoor, nu verzoeker zelf, het weze herhaald, geen concrete voorbeelden aanhaalt (i) is het feit dat de dossierbehandelaar de verklaringen niet volledig begrijpt en dat de tolk, in tegenstelling tot wat verzoeker thans laat uitschijnen, net verduidelijking geeft bij de verklaringen van verzoeker zodat de gezegden ook duidelijk zijn voor de interviewer (gehoorverslag CGVS 30 januari 2013, p. 7, *'tolk legt uit dat (...) het in Kundus niet om een gevecht ging maar over onderhandelingen tussen Dostum en de commandanten'*), (ii) alsook de vaststelling dat de dossierbehandelaar bepaalde verklaringen van verzoeker niet snapt, waarna verzoeker verdere verduidelijkingen geeft die de tolk vertaalt en waar de tolk zelfs ter verduidelijking van de gezegden een voorbeeld geeft (gehoorverslag CGVS 30 januari 2013, p. 8) en ten slotte (iii) het feit dat verzoeker aangaande de opmerking van de dossierbehandelaar dat hij in een vorig interview, in tegenstelling tot zijn huidige verklaringen dat hij één maand voor de ramadam voor het eerst benaderd werd, aangaf dat hij ervoor al reeds benaderd was, stelde dat er misschien sprake was van een foute interpretatie, dat hij wel degelijk één maand voor de ramadam benaderd werd (gehoorverslag CGVS 30 januari 2013, p. 8). Deze eventuele kleine onregelmatigheden/voorbeelden van een foute (eerste) interpretatie door de dossierbehandelaar hebben geen betrekking op de motieven van de bestreden beslissing, nu de verklaringen waaromtrent kleine onregelmatigheden bestonden niet weerhouden werden in de motieven van de bestreden beslissing, en doen dan ook geen afbreuk aan de vaststellingen welke de commissaris-generaal, zo weze herhaald, terecht tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielerlaas hebben doen besluiten.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat verzoeker verder tijdens het gehoor geen gewag maakte van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere eventuele onregelmatigheden. Verzoeker gaf bij aanvang van het desbetreffende gehoor van 30 januari 2013 aan de tolk goed te begrijpen,

(gehoorverslag CGVS 30 januari 2013, p. 2). Verzoekers huidige *a posteriori*-kritiek dienaangaande is dan ook geenszins ernstig.

2.11. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.12. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.13. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Dienaangaande motiveerde de commissaris-generaal terecht wat volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Khader Khial van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U bent immers een volwassen man die over een groot stuk land van 21 jerib beschikt en hier inkomsten uit haalt (CGVS, 28/11/2012, p. 15). Bovendien heeft u een zus in Jalalabad met wie u goede contacten onderhoudt en waarbij u één keer per jaar enkele dagen verblijft (CGVS, 28/11/2012, p. 11). Uit uw verklaringen voor het CGVS kan worden besloten dat de stad Jalalabad een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar het district Khader Khial van de provincie Nangarhar. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de problemen die u kende met de Taliban, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien.

Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen. Wat betreft de veiligheidssituatie in het district Jalalabad blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad” dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend."

2.13. In zoverre verzoeker stelt dat de commissaris-generaal bij zijn beslissing uitsluitend verwijst naar het district Jalalabad, waar het voor burgers relatief veilig zou zijn, doch dat hij voor het overgrote deel van het jaar woont en werkt in het district Hesarak (Nangarhar), wijst de Raad erop dat met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoekers verwijzing naar het feit dat zijn familie in het district Hesarak woont en niet in Jalalabad, doet dan ook niets af aan de vaststelling dat, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, hij in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat verzoeker wel degelijk familie heeft in Jalalabad, zodat verzoeker niet in absolute termen kan beweren dat zijn familie zich niet in Jalalabad bevindt. In zoverre verzoeker stelt dat zijn landbouwgronden in het district Hesarak gelegen zijn alsook dat hij slechts eenmaal per jaar en dit slechts voor een beperkt aantal dagen naar de markt te Jalalabad gaat, herhaalt hij enkel zijn eerder afgelegde verklaringen doch weerlegt hiermee pertinente motieven van de bestreden beslissing waar die stelt "*U bent immers een volwassen man die over een groot stuk land van 21 jerib beschikt en hier inkomsten uit haalt (CGVS, 28/11/2012, p. 15). Bovendien heeft u een zus in Jalalabad met wie u goede contacten onderhoudt en waarbij u één keer per jaar enkele dagen verblijft (CGVS, 28/11/2012, p. 11). Uit uw verklaringen voor het CGVS kan worden besloten dat de stad Jalalabad een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar het district Khader Khial van de provincie Nangarhar.*" niet.

De commissaris-generaal kon dan ook terecht vaststellen dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen. Zodoende kon hij zich beperken tot het beoordelen van de veiligheidssituatie in Jalalabad en diende hij niet, zoals verzoeker onterecht meent, in te gaan op de veiligheidstoestand in het district Hesarak.

2.14. In zoverre verzoeker stelt dat hij afkomstig is uit het district Hesarak uit de provincie Nangarhar en dat uit de analyse van CEDOCA blijkt dat de concrete veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, is zijn argumentatie aldus niet dienstig nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie in Jalalabad dient onderzocht te worden en verzoeker dit, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet met valabele argumenten betwist.

2.15. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

2.16. Nu zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, blijven de verscheidene pertinente motieven uit de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, allen onverminderd overeind, en de Raad maakt hen tot de zijne. De bestreden beslissing blijft aldus in zijn geheel gehandhaafd.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.17. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER